

Yazarken oğaldığım Tek Gerçek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ağustos 2021

Gaipten gelen bir şiirin misilleme yaptığı günün yongası işte içimde açan şiir çiçeğinde kıkırdayan iç sesime esefle verip verıştirdiğim ne de olsa şiir yazmak ciddi iştir diyen bir telkinle serildiğim o beyaz zemin ve işte ütüsüz duygularımdan ölçüp biçmeden şiir diye doğan gecenin ilk kısmeti.

Gün doğumuna yetiştirmeliyim şiiri
Bir parmak imge çalsam ne ki
Parmak uçlarında yürüdüğüm evrenin tebessüm ettiği
Beyazdan teni bilinmez
Ve işte şerh düştüğüm duygu huzmeleri.
Aşkın bam teli
Öfkenin kontrollü bestesi
Yazmaya durduğum hayallerin güftesi
Ah, gülücükler ettiğim bir zemheri
Üşümek ne ki esen meltemde saklı yüreğin nemi ve teri.

Teyelli yüreğim
Büyüklerimden tembihli
Saygı ile yaşadığım sevginin ambarında
Gagaladığım insan yürekleri
Bir içimlik şiir olsa ne ki yazdığım hem?
Ah, bir ömür susmanın ertesi ne ki şunca yazdığım?

Kem gözlerden kaçamadığım ömrün tozlu yolları
Bazense tozu dumana kattığım
Bilirim de bir zerreye denk düştüğümü
Lakin aşkın aşına olduğu bir okyanustur
Kucak açtığım
Coşkumsa dalga boyu
Bazense doğaüstü bir gösteri
Kendimle bağdaşmadığım kimi zaman
İsyanım ve öfkem de saklı iken
Kendimden geçip kendime vardığım...

Bazense esefle yüklendiğim o minyon çocuk ve yürek
Küredığım her duygu elbet benden bir izlek

G/izini sürdüğüm nice zaman
Kaybolmanın ertesi tırmaladığım iç sesim
Yüzüm gözüm çizik sözcük içinde
İçerlediğim bazense yok sayıldığım
Yoksunluğumla vurduğum merkezden.
Hedef tahtası sakarlığım
En çok savsakladığım yüreğim
Lakin tek şifreydi huzura dönük
Belki de kayıp bir lahit
Belki lanet
Efkârın gün dönümü
Neşeye binaen serptiğim
Serpilen iç sesim
Bazense sersemlediğim bir mozaik
Kalburüstü duygularım ve ruhum
İssızlığa delalet
Koca ömre ne gerek?
Elbet yazarken çoğaldığım tek gerçek...